

РАЗКРИВАНЕТО НА СТРАШНИЯ ОЗ

Четиримата пътници се изправиха пред голямата порта на Изумрудения град и позвъниха. След многократно звънене портата бе отворена от същия пазач, който бе ги посрещнал и по-рано.

– Какво, върнахте ли се? – учуди се той.

– Не ни ли виждаш? – отвърна плашилото.

– Но аз мислех, че тръгнахте към магьосницата от Запад?

– Там бяхме – кимна утвърдително с глава Плашилото.

– И тя ви пусна да си отидете?! – все повече се изненадваше човекът.

– Тя не можеше да ни попречи, защото се стои – обясни Плашилото.

– Това е наистина добра новина – каза пазачът. – А кой я стои?

– Дороти – отговори важно лъвът.

– Гледай ти! – извика пазачът и се поклони много дълбоко на Дороти.

Тогавя той ги въведе в малката стая, извади зелените очила от големия сандък, сложи ги на очите им и ги заключи. След това те минаха през Портата на Изумрудения град и се запътиха към двореца на Оз.

Войникът със зелените бакенбарди беше пак на пост пред вратата, но той веднага ги пусна да влязат и те пак бяха посрещнати от красивото Зелено момиче. То ги отведе в предишните им стаи, за да си починат, докато Великия Оз се приготви да ги приеме...

На следната утрин, точно в девет часа, войникът със зелените бакенбарди се яви при тях и след четири минути те всички влязоха в тронната зала на Великия Оз.

Безспорно всеки един очакваше да види вълшебника в предишния му вид

и всички бяха много изненадани, когато се огледаха и не видяха никого в стаята. Не след много те чува глас, който им се стори, че иде от върха на високия купол.

– Аз съм Оз, Великия и Страшния. Защо идвате при мене?

Дороти почна първа:

– Дойдохме да поискаме да изпълните вашето обещание.

– Какво обещание?

– Вие обещахте да ме върнете в Канзас, когато Лошата магьосница от Запад бъде унищожена.

– Обещахте да ми дадете мозък – добави Плашилото.

– А на мен обещахте да ми дадете сърце – каза Тенекиения дървар.

– Вие обещахте да ми дадете смелост – изрева лъвът.

– Наистина ли Лошата магьосница е унищожена? – запита гласът, който, както се стори на Дороти, леко потреперваше.

– Да – заяви момичето. – Аз я стопих с една кофа вода.

– Така ли? – каза гласът. – Колко ненадейно! Добре, елате утре! Трябва ми време да помисля.

– Имахте достатъчно време досега – ядоса се Тенекиения дървар.

Лъвът реши, че и той трябва да уплаши вълшебника, и нададе силен рев, толкова свиреп и страхотен, че Тото се уплаши и катуерна паравана, който стоеше в ъгъла. Параванът падна с трясък и четиримата

останаха като гръмнати от учудване. Защото видяха, че на мястото, прикривано от паравана, стоеше дребен старец с плешива глава и набръчкано лице, който изглеждаше толкова изненадан, колкото бяха и те...

– Кой сте вие?

– Аз съм Оз, Великия и Страшния – каза дребният човек, – но не ме удрайте, моля ви, недейте, ще направя всичко, което пожелаете...

Приятелите го гледаха изненадани и смутени.

– Аз мислех, че Оз е една голяма глава – каза Дороти.

– Аз мислех, че Оз е красива жена – рече Плашилото.

– Аз мислех, че Оз е страшен звяр – добави Тенекиения дървар.

– Аз мислех, че Оз е огнена топка – извика лъвът.

– Вие всички грешите – каза кротко дребният човек. – Всичко това беше измама.

– Измама! – извика Дороти. – Не сте ли вие Велик вълшебник?

– Тихо, мило дете – каза той. – Не говори толкова високо, може някой да чуе и тогава съм загубен... Всички ме мислят за Велик вълшебник.

– Нима не сте?

– Ни най-малко. Аз съм съвсем обикновен човек...

Из приказната повест „Вълшебникът от Оз“ от Лиман Франк Баум

- Кой пристига в Изумрудения град? Кои са четиримата пътници?
- Какво искат те от Великия Оз? Как те разкриват кой е Оз?
- От какво се притеснява Великия Оз?

бакенбарг – ивица коса по дължината на ухото
параван – подвижна преграда

• Направете драматизация на приказката, като работите в екипи.

